

Z historie českého stolního tenisu – 7. Díl

Poválečné nadšení

Po osvobození v květnu 1945 a obnovení Československé republiky se začal stolní tenis opět organizovat v rámci celého státu. První mezinárodní kontakt přišel z Jugoslávie, která naše hráče pozvala na podzim 1945 na utkání do Bělehradu a Záhřebu. Turnaj v Bělehradě vyhrál Václav Tereba, když ve finále porazil Adolfa Šlára. Čechoslováci potvrdili, že ani po letech okupace neztratili nic ze svého umění. Silného soupeře porazili v mezistátním utkání 5:4, v Záhřebu pak hladce 5:0.

První poválečná sezona se nesla v duchu nové registrace oddílů, hráčů, obnovení soutěží a také navazování mezinárodních styků. Prvním turnajem v osvobozené vlasti bylo mistrovství Čech v pražské Lucerně. Pořádal ho oddíl TSK Racek a z vítězství se radovali Adolf Šlár a trochu překvapivě Marie Kettnerová, která už měla svá nejlepší sportovní léta za sebou. Suverénka válečného období Věra Votrubcová se musela spokojit s druhým místem. Prvním poválečným mistrem republiky ve smíšených družstvech se stala pražská Sparta. V jednotlivcích tituly vybojovali Ivan Andreadis a Marie Kettnerová.

Do nově se tvořícího mužského týmu pro světový šampionát v Paříži 1947 se už naplno zapracoval stále se lepšící Ivan Andreadis, Bohumil Váňa se nadále držel ve fantastické formě, Stanislav Tereba i Adolf Šlár už patřili mezi nejzkušenější hráče světového formátu. Podobné to bylo i u žen, kde základ týmu tvořily Marie Kettnerová, Vlasta Depetrisová a Věra Votrubcová. Není tedy divu, že v roce 1947 na první poválečný světový šampionát Čechoslováci odjízďeli v roli velikých favoritů. A svoji roli splnili opět na výtečnou.

Druhý Váňův titul

V Palais des Sport ve městě nad Seinou vybojovali tři tituly a odvezli si celkem pět medailí. Nejúspěšnějším hráčem byl Bohumil Váňa. Společně s Václavem Terebou a Ivanem Andreadisem porazili ve finále družstev sebevědomé Američany 5:2, čímž obhájili titul z Káhiry. Ve čtyřhře spojil Váňa síly s Adolfem Šlárem a bylo z toho další zlato. Třetí titul pak český stolnětenisový velikán vybojoval ve dvouhře. Ve finále porazil Maďara Férenze Sida a zopakoval svůj triumf z Londýna 1938. Stříbro pak do medailové sbírky přidali Adolf Šlár s Vlastou Depetrisovou ve smíšené čtyřhře, bronz vybojovalo družstvo žen.

Z Paříže se téměř kompletní sestava přesunula na mezinárodní mistrovství Anglie, kde opět deklasovala zbytek světa. Ve finále dvouhry mužů porazil Tereba Andreadise, ve čtyřhře vyhrála dvojice Bohumil Váňa – Adolf Šlár.

Velice úspěšnou sezonu reprezentanti zakončili ziskem Evropského poháru družstev. Jeho první ročník začal na podzim 1946 a vyvrcholil o půl roku později finálovým střetnutím s Francií. Český tým vyhrál 5:0. Ženy v premiérovém ročníku prohrály ve finále s Anglií 1:6. Evropský pohár neměl dlouhého trvání, ITTF ho organizovala s cílem obnovit mezinárodní vztahy a jako přípravu na první poválečné mistrovství světa. Druhý ze tří ročníků vyhrálo v soutěži mužů béčko Československa (Tokár, Marinko), které ve finále překvapivě porazilo trojici Váňa, Andreadis, Štípek 4:1. Soutěž žen ovládly opět Angličanky. Poslední ročník pro sebe získali hráči a hráčky Maďarska.

Světové šampionáty se opět vrátily do svého každoročního rytmu a opět byly nejdůležitějším měřením sil. Na tom v pořadí patnáctém v Londýně se z českého pohledu nic moc nezměnilo. Sedm medailí, včetně dvou zlatých, byly jasným dokladem toho, kdo udává světovému stolnímu tenisu tón. Družstvo mužů obhájilo zlato z Paříže a potřetí v historii vybojovalo legendární Swaythling Cup. Z prvního titulu se tak mohl například radovat čtyřadvacetiletý Ladislav Štípek. Ve čtyřhře mužů pak společně s Bohumilem Váňou přidal ještě jedno zlato. Bohumil Váňa byl ve Wembley velmi blízko zisku čtyř titulů. Ve všech soutěžích hrál ve finále. Vítězná z nich byla dvě. Ve dvouhře prohrál s Angličanem Richardem Bergmanem, ve smíšené čtyřhře společně Vlastou Pokornou-Depetrisovou prohráli s americkým párem Miles – Thallová.

Stříbrný šampionát ve Stockholmu

Na veleúspěšné šampionáty v Londýně a Paříži chtěli Čechoslováci navázat také v roce 1949 ve Stockholmu. Sezona byla velmi úspěšná a hráči i hráčky se předbíhali ve vítězstvích na mezinárodních turnajích. Ve Švédsku se hned v pěti ze sedmi soutěží probojovali až do finále, bylo z toho však pouze jedno zlato. Ve čtyřhře ho vybojovali Ivan Andreadis s Františkem Tokarem, když porazili v boji o titul obhájce trofeje Ladislava Štípka a Bohumila Váňu. Další medaile byly tedy „pouze“ stříbrné. Družstvo mužů podlehl ve finále Maďarsku těsně 4:5, v singlu Bohumil Váňa nestačil na Angličana Johna Leache a Květa Hrušková na Maďarku Gizellu Farkašovou. Společně pak Váňa s Hruškovou prohráli i finále smíšené čtyřhry.

Medailové žně na poválečných světových šampionátech trvaly ještě dva roky. V Budapešti 1950 to bylo rovných deset cenných kovů. Muži se vrátili na světový trůn a družstvo ve složení Ivan Andreadis, Max Marinko, Václav Tereba, František Tokár a Bohumil Váňa tak oplátilo Maďarům na jejich půdě prohru z posledního šampionátu. Byl to jediný titul, ale o to cennější. Naopak svoji poslední medaili na mistrovství světa vybojovala v Budapešti Marie Kettnerová. Bronzem v družstvech završila svoji úctyhodnou bilanci na 23 (6 – 5 – 12).

Ze šampionátu ve Vídni 1951 se Čechoslováci vraceli opět s několika zlatými. Pošesté a naposledy v historii pozvedli nad hlavu Swaythling Cup muži. Ve složení Ivan Andreadis, Ladislav Štípek, Václav Tereba, František Tokár a Bohumil Váňa se tým hladce probojoval do finálové skupiny. V ní nejprve porazil Jugoslávii 5:1 a v rozhodujícím utkání Maďarsko 5:4. Další dva tituly na šampionátu obstaral Bohumil Váňa. Ve čtyřhře s Ivanem Andreadisem a ve smíšené čtyřhře s rumunskou spoluhráčkou Angelicou Rozeanuovou. Úspěch československých barev podtrhl stříbrnou medailí ve dvouhře Ivan Andreadis. Ten však měl obrovskou smůlu, protože ve finále nebojoval jen s Angličanem Johnem Leachem, ale také angínou.

